

Karácsonyi Zsolt

Igazi nyár

előretolt
helyőrség
KÖNYVEK

ELŐRETOLT HELYŐRSÉG KÖNYVEK

A sorozatot szerkeszti

Orbán János Dénes

Karácsonyi Zsolt

Igazi nyár

Erdélyi Híradó Kiadó
Kolozsvár

Ráció Kiadó
Budapest

IJK

Irodalmi Jelen Könyvek
Arad

2010

A könyv megjelenését támogatta:

a Szülőföld Alap

A kötet megírása idején a szerző
az NKA és a Communitas Alapítvány alkotói ösztöndíjában részesült.

© Karácsonyi Zsolt, 2010
© Erdélyi Híradó Kiadó, 2010

A kötetet Gáll Attila szerkesztette
Borítóterv: Szentés Zágón

A könyv az Erdélyi Híradó Kiadó, a Ráció Kiadó és az
Irodalmi Jelen Könyvek közös kiadványa.

ERDÉLYI HÍRADÓ KIADÓ
RO, Kolozsvár–Cluj, 400009, Napoca u. 10/5.
tel • fax +40 264 590275
Felelős kiadó: Orbán János Dénes
ISBN 978-606-8118-02-4

RÁCIÓ KIADÓ
HU, 1072 Budapest, Akácfa u. 20.
www.racio.hu
Felelős kiadó: a Ráció Kft. ügyvezetője
HU ISBN 978-963-9605-89-3
Kiadványszám: 112

CONCORD MEDIA JELEN
RO, Arad, 310085, Mihai Eminescu u. 55–57.
Felelős kiadó: Böszörményi Zoltán
ISBN 978-973-7648-28-0

Kiadvány szerkesztés: Cova Design Studio
Készült a Cova-print Nyomdában, Sepsiszentgyörgyön

Színház a sivatagban

Ha nem láttad még soha az Egyiptomi Fickót,
nem is igazán sejtet, milyen lehet a Színház,
ahol a titkos éjben feljajdul az oázis,
eltévedt dervis kárál, s tevéje mosolyogva
nézi a már ezerszer kiszáradt keskeny vádít,
amelyben a reménység víg csermelye világít.

Az egyetlen ilyen még képzelhető térben,
a teljes színészgárda a lágy homokba térdel,
azt játsszák el, hogy: „Sorra lelőnek itt ma minket.
Ki őrzi majd virágzó, legbelső kertjeinket?”

E gondolattól űzve a Sivatagi Macska,
akár egy díszletmunkás, úgy érkezik a tájba,
odasimul szelíden, nyújtózik, prüsszöl néha,
készen a legutolsó, legdurvább árulásra.

Ahogy a Tejút fordul és közeleg a reggel,
a félelem tavába befulladhat akárki,
lángol a nap, s a dűnék élezett peremén túl
az állóháború nagy díszletére látni.

A színészeket ide kergeti be a Szellem,
a Kutyafejű Démon, akit majd megszeretnek,
mert igazsága fénylik az igazságon is túl,
de legelőször vékony, feszes húron lebegnek.

„Nem tévedhetsz el soha, e húrok erdejében,
a jó fiúk s a rosszak két oldaladon állnak,
mint titkosabb szereplők, akik a drámaszerzőt,
ott hagyják a rácsmentes, legvégső síttré vágva.
E sok húr csak a háló egy hulló kapcsolatnak –
az égből kezdődött, de várja már a földmély,
a világhírű színész s a filmes hullócsillag
a szilánkok között a fény után keresgél.” –

ennyit mond és hatalmas kőszája is bezárul,
száraz szemét lecsukja az Egyiptomi Testvér.

„Reggel van és ugatnak az alvilág kutyái,
a világ nagykutyái, hogy szóljak pontosabban,
egy délelőtti próba és aztán élesebben
emlékezünk az újból felfénylő hangulatra.
Az állapot taván a lélek hajója úszik,
előtte hellén delfin, de mögötte a sólyom.
Figyeli már a mérleg nyelvét a bölcs Anúbisz,
a nevem: Főszereplő, nincs miért meghatódnom.”

„Nevem: Mellékszereplő, a lényeket kivágja
velem együtt az álmok dúlt statisztériája,
a Csapat tagjaként és ritkán hisztériázva,
eljutok talán én is a Fény oázisába.
Addig is Kő legyen a földi álnevem,
mindegy már, hogy a másik fölé, vagy alá raknak,
a karaván kutyái mellettem elhaladnak,
itt nem kell már nevetni, és nem kell sírni sem.”

A lassú délutánban elkezdődik a dráma,
tenyéren szúr egy régi, megfontolt deszkaszálka,
s az Egyiptomi Fickó megszólal: „nézd a Szfinxet,
hogy zárják be a száját feloldó titkos X-ek,
neked is jobb lenne a mélyebb utat járni,
ha leromboltan sem tudsz semmit kitalálni.
A Sivatagi Macska a szívedet kitépi,
az est függönyét azzal festi sötétvörösre,
ha majd mindenki tapsol, egy félelmetes hurrá,
mint fényes bikaszarv a szíved helyére tör be.

Látja, hogy ott bent: csend van, csak dervisek kerengnek,
és néhány kőszája porszem a sivatag hajóján,
alszanak még a földmély fellángoló kutyái,
amíg a Főszereplő a függönyökbe szurkál.”

A SZÍV ÉS A TEST VITÁJA

A tánctanár színre lép

Nem kontinens, nem sziget, de
süllyedni kezd ez a város,
ami nem a semmivel, csak
a nyugvó nappal határos.

Nem kontinens, nem sziget, de
beolvad az éjszakába,
ahol csak a szellem holdja
nevet rá az üres tájra.

Üres a táj, mert a gépek
miatt nem jár semmi állat,
az utcákon néma csillag
falja fel a satnya fákat,

és egy ismeretlen angyal
csapódik a kövezetre,
lába reszket, arca fénylik,
méltó még a szeretetre,

persze, annak nem az égi,
csak a földi válfajára,
talán ő lesz a süllyedő város
legjobb tánctanára,

akit körberajonganak,
mert tud kesztyűbe dudálni,
ismer minden titkos lépést,
tudja, hogy kell poklot járni.

Arca ezért derűs, nyugodt,
pedig forrong égi vére,
arra gondol, kirúgatja
magát a világvégére.

Összeszorul menny és pokol
egyetlen röviditalban,
de ameddig iszogatja,
láthatóvá lesz a dallam.

Erre járják, erre ropják,
emiatt ölnek, rabolnak,
akik a tánctanártól már
minden lépést megtanultak.

Meglát minden véres tréfát,
szinte szóra nyílna szája,
és a város beleolvad
a süllyedő éjszakába.

Esti induló

Húzd a sodronyt, fogd a létrát,
csak a kéklő sötét néz rád,
rakd le, emeld fel a terhet,
elúszik egy szürke felleg.
Báb legyél a kirakatban,
amíg folt villan a napban,
úgyis minden a sötétlő
éjbe lép majd. Régen késő.

Ha a gyilkos kénesőben
járkálsz mindig esernyőtlen,
ha az erdőn száz alakban
támad képzelt láthatatlan,
és a bemérhető térség
csupán felködlő fehérség,
mint a csónakok a tóra,
úgy ússz rá a láthatóra.

Mert ha nem: az úgyis mindegy,
teljes végkiárusítást hirdet,
mert ha nem: csupán a löre
marad rád, míg tör előre
a felfénylő élcsapat.
Húzd a sodronyt, fogd a létrát,
csak a kéklő sötét néz rád.
Újra éjbe lép a nap.

A szív és test vitája

Kis haszon a nagy pusztulásban,
hogy a dolgok mélyére láttam,
ahol trónol a bányabéka,
épp ott lelt szívemre a béke:
„most állítsd magad takarékra,
mert különben ennek is vége”.

A dolgok mélyén jöttem rá, a szívem szólítja
a testet, közepes szintű hordószónok, egy apró,
kezdetleges jószág, nézem a szőrös felszínét és –
ideje, hogy jól felpofozzák.

„Mostanság, olyan szemtelen lett,
nem iszik velünk, félrenéz,
hiányzik egy végtagjáról
kábé négy kilónyi géz.”

„Rólad pedig hiányzik a
fényköpeny s az ész,
mondhatom én, hogy előre,
úgyis félremész.”

„Mit akarsz, én elolvasom
tüskeregék százait,
míg te csak a túlvilágnak
készítgeted szárnyaid.

Azzal vádolsz, faragatlan,
színvonaltalan szavam,
de most szólok: a Mennysország
még igencsak messze van.”

„Messze, de a pokol tüze
lángol már talpad alatt,
vágyad izzadó hajóján
léket üt a pillanat.”

„Most megleptél. Így van? Tényleg?
És mindez miként lehet?
Akárhogy is ijesztgetnél,
én már úgyse rettegek,

sőt, ajánlom eddzd magad az
alvilági tűz felett,
hátha egy nap már másfajta
zene lesz sikerlemez.”

Nem tudhatom. Annyi biztos: időközben este lett.
Igyekszem úgy elaludni: szív és test ne sejtse meg.

Legényes

*Emelkedik a sötétlő,
közelebb kerül a fényhez,
ahogy én az elfelejtett
emlékeim térfeléhez:*

*

Mások ritmusa,
vágyak friss húsa
újra közelebb lép,
    átfut alkatom
    néma falvakon,
    mondják: ez a nemlét.

Mégis indulok,
meg se fordulok,
hátra sose látszom.
    Télvíz és fagyok,
    újra meghalok,
    őszre kivirágzom!

*

Eljutottam én
néma vízesés
partjára dalolva,
    arra gondolok,
    hogyha meghalok,
    ki jár be az ólba?

Ott benn ki rőfög,
durva deszka közt
kinek kell a moslék?
    Száz vágy villanyoz,
    hogyha volna most,
    mindent eloroznék!

*

Megtekint az Úr,
gyorsan felbecsül,
itt volt tovallant,
tűnő testemet
lány est fejtse meg –
kapcsold le a villanyt!

Ima

Kutyák csodája,
szép mennyország,
fogadd el
minden bűnömet,
komor komondor
minden ördög,
és minden
angyalod öleb.

Mögöttem jár
több száz vonyítás,
vakkantás, morgás,
és mire
saját tálam lesz,
kertes ólam,
a valóság
már ellibeg.

Nem érdekel,
ki merre vakkant,
én csak a holdra
ugatok,
mert ott tanyáznak
a halottak,
és köztük
a rég elbukott

vezérkutyák,
kik tudva tudták:
a lustánál
nincs bűnösebb,
lelkét a mélabú
uralja

s a százpofájú
gyűlölet.

Ezért rohantam
és morogtam,
hibáztam sokszor
meglehet,
kutyák csodája
szép mennyország,
kenegesd már
a lelkemet.

Elég lesz egyszer
megvakarnod
gerincemet,
fülem tövét,
e bolond eb
a legbolondabb,
csak ennyit adj,
és már tiéd.

De hogyha jön
a holdas óra,
ne csodálkozz,
ha elfutok,
visszatér
régi gyógyszeréhez
az is, ki végleg
elbukott.

A táncos

Megtalál a mondhatatlan,
moccanásra megtanít,
zúg a szél szívébe rejtve,
és kitarja szárnyait.

Vágtass lassú, szélvész lépkedj,
édesülj meg keserű,
hogyha ő – ki mondhatatlan –
táncos lábbal lép elő.

Ő, akit már annyi éve
rejtett sűrű nádsötét,
betelepszik a szívünkbe,
így tágítja búvkörét.

Nézd csak: kezdi, szaporázza,
vígán énekel,
arról, hogy a történet már
nem reménytelen.

Angyalok kertje

A minden titkok verse lesz belőlem,
kinyílt tudat: lobog tovább szívem,
a fegyverem most kéne újratöltsem,
vigad a fény, ha végre elhiszem.

Mert egy gödörből mászik ki a lényeg,
halálmadár tojásban él fiad,
hiába néz tekinteted a mélybe,
megintcsak Ő – a felszín az.

Mélyülj te el sekélyesült vizekben,
mint kárókatonák és gémek, kócsagok,
figyeld megint a ritmusom, hiszen
foszló idő, tünékeny éj vagyok.

Az éjmadár rikolt, ha ágyékomhoz érsz,
felébred minden konok fejű inas,
ki mesterétől lassan ellesi,
a nagy tudás – csupán a semmi az.

És aztán egyre zűrösebb a tér,
acél-hangyák hordják a jó időt,
jól nyomd bele, ameddig belefér,
a behatolás tény lesz, és igaz.

Innen kerül ki minden lényegünk,
és lágy egünk a régi szint –
remény, ha van, pont ettől oszlik el,
mert felosztjuk az új törvény szerint;

és aztán már nincs centizni-való,
valók vagyunk a túli télikertben,
nem Thule, de a déli fény üzen,
botlik a ló mivelünk száz esetben.

Ne mondd, hogy van a botlás,
határnak hívom addig,
amíg magához hív a szó,
aztán a fény, ha ismét elvakít,
leszek – ha kell – a hű alattvaló.

Egy határkőben lánghol újra szívem,
miszlikbe vág a hajnal horkanása,
de nincs kiút, tudom és elhiszem,
hiába vár a túli út hatása.

*

A kezdet szíve ismer egy fiút,
ki a jövőbe lökte égi kését,
egy lányt, akit már nőnek nevezünk,
és elfogadjuk minden cselvetését.

A kezdet szíve, mint kihűlt tojás,
ruganyosan gurul rá asztalunkra,
és kettévágjuk, míg a nemtudás
beérik, és fellángol csipkebokra.

*

Tűnj el te is, te fénnel teli ábra,
te tétlenségre hívó téli jel,
az északabbra dívó évszakok hatása,
ha idáig ér, gyorsan menni kell,
amíg marad egy kilométer ég
a föld felett. Az azon túli hely
régóta hordja már az űr nevét.

*

Ádám ruháját akaszd a csillagokra,
elég egy nap – már nem fog látszani,

pedig kering egy földön túli, vak
gondolat még,
elnyújtott szálai
kopott kabátként érik el a kertet,
ahol a csukló, részeg angyalok,
ugyanazon az Istenen nevetnek.

ÁMOR HÁBORÚI

fejezetek egy isten naplójából

I.

Egy rossz gitárból kentaurt csinállok,
Nesszosz alattam táncol tiszta ingeny,
ha fordulok, a fordulat hibátlan,
csak ritkán érti Akárki a szintem.

Hát jól figyelj, a szintem az valódi,
ha marja is egymást a sok maródi,
és az ezer maradó faragatlan,
csak én vagyok a nagy kulcs a lakatban.

Akár múzsák, ha járnak őszi erdőt,
én igaz liszthez keresem a teknőt,
s e teknőhöz nem elég tiszta elme,
a szellem és a test kivájt kegyelme,
mert tulajdonképp én vagyok a vályú,
de mélyülök, mint mederhez arányló
és virágtól aranyló folyók szoktak.

És sorolhatnám, miként dobol bennem
a vér szava s a könnyed úri kellem,
néha mint költő: úszom egy asszonáncban,
és vértemen csupán románczománc van.

II.

Én Semmi voltam, csend és ködfolyam,
tűnő vizek, néma madárcsicsergés,
két comb között a fülemüleszó,
a horgásínba bújt alattvaló,
az elmegépek közt az elfelejtés.

Így voltam Semmi, a mindenit neki,
de szép idő volt, kopott bocskorom
eladni vágyom legvégső soron.

*

Szárnyas szívem feszítem, újragyártom
a mozdulatsort. Túl ezer halálon
is hirdeti: koromra száll a béke
aranypora, s az élet nehezeke
lenyomva tart száz pusztulás-papírt,
hiába szólnak, ne legyenek blazírt,
könnyed fiú, ki vad csodákra képes –
én orgiákba terelem a népet.

III.

Először egy ér önmagához csendben,
aztán már kettő olvad a levesben,
amit én főztem, mint krumplidarabok
megpuhulnak a bős amazonok,
s a harcias fiúk keményre sültén
indulnak harcba egymásba egyesülten,
agg férfiak fülszőre is berezzen,
ha harcias dalaim zengni kezdem,
tisztos matróznak lába közt a por,
a régi kéjek felé araszol.

Finnyás szüzek és túlvadult kanok
is érzik már: mindenütt ott vagyok,
alszik Mars, lenge Mercur? Az én nyílám ragyog.
Célba talál, mint perzsa halhatatlan
tízezrek: erőm mindent újraformál,
most is vidít, hogy Homérosz: vakon már,
de rólam zengett, asszonyt tapogatva,
s Catullus nékem hálás, hogy cunilingusát
olyan magas, mesteri szintre vittem,
hogy római hetérák tűnt pora,
még most is zengve növeszti nimbuszát.

Mióta lendületbe jöttem, nincs se vétlen,
se Véletlent még hívő földlakó,
vak óriás és megfontolt manó
is tudja: a minden testet kívánó,
a legkisebb nagy isten pattant most elő
a kezdetnél is sötétebb homályból.

IV.

A mámor szült, de én a fényben
botorkálók között az éjben
járok, akár az éles penge
világítok a szemetekbe,
elválasztom éjtől a nappalt,
és egybeforrasztom megint,
nekem nem int a semmi vissza,
mert álmaim titkát kiissza
a lendület heves virága:
a cél –
ne fordulj más irányba
földi halandó, örök isten,
nyilam hegyét, hogy elveszítsem,
nincsen erő, hogy ezt tegye
velem, hiszen, az éj heve,
s a nappalok túl feszes láza
az éberségem felcsigázza,
ha Jupiter szeme lezárul,
nem engedek alább a lázból.

Gyertek ti is – álmatlanok!

Bennem a legvégső okot
megleli szűz és tárt parázna,
lendületem majd összerázza
az eget s földet egy valóság
korsójába, s ha int a kórság,
s az évektől elnehezült szív
már futni sem bír, én kökörcsint
hintek halálok hült farára!

Gyertek ti is! Ti meggyalázva
űzött nők, csökött férfiak,
a test riad, a test riad!

V.

Háborúm egy, igaz és végső,
és elkezdni sose késő,
mert mozdul minden mozdulatban,
a láthatóban, eltakartban,
csupán az én háborúm munkál,
hogy megértsétek már: korunknál
nincsen dicsőbb, de füst, korom
mindez, hiszen utókorom,
csak nekem nincsen,
ciklusom, arany no meg ezüst időm...

Túrt vagyok, túl a túrhetőn,
Heraklész, Zeusz és Apolló,
s akár a szárnyas, könnyű Hermész,
hálóim közt ezerszer elvész,
hibásan és hibátlanul
ha élsz, tőlem törvényt tanulsz,
mert mindenkit elér nyílam,
és nem lassulhat az iram.

A lövészárkok mélye issza
be titkomat, hogy milyen tiszta
lehet a szenny, mit felzabálok,
gyertek a Mariana-árok mélyéről
vagy a Csomolungmát
megmászó belső súllyal hozzám,
nincs akiben ne darabolnám
szét az erőt és a hitet,
de osztok is mindenkinek.

.....

Csupán a ritmus,
csupán a ritmus,
csupán a ritmus tart ma itt,

ORPHEUS ALBIONBAN

A változás

Nézd a fákat: benn, a lomb közt
száz madárnak hangja jár,
míg a vastag gyökereknél
csatázik egy hangyaraj.
De ez itt mégse a Tóköz,
és nem is a téli táj
legszélére becsapódó
nyári emlék hangja már.

Ez az ismert és elismert
változó idő tere,
módosítja elveinket
még kilátszó kardnyele,
mert az éles, hosszú penge
régóta a húsba' váj,
mint a vastag gyökerek közt
elcsatázó hangyaraj.

Mint a vén, süket fülek közt
dorbézoló hangzavar,
úgy keresek én is eszközt,
mi az ősz húsába mar.
Vészes tárgyat, pengeéles,
mondhatatlan igazat,
például, hogy ez az élet
rosszul rakott kirakat –

hogy hentes vagy cipész boltja:
megsejteni nem lehet,
egy biztos: hogy odabent majd
feldolgozzák bőrödet!

A színes állat

Itt a rét, és termi végre
földi létünk vigaszát,
    ha nem is megy minden könnyen,
    megmarad a vigaszág,
megmarad a földre hajló
arc köré gyűlt sápadás,
    mint gödör, mit úri élet
    sima hold arcába vág.

De csak aki holdkóros, és
gyötri földi állapot,
    csak az látja meg a réten
    a vigaszszín állatot,
csak az úzi szakadatlan,
mint az ősz a szarvasát,
    hiába, hogy szellemlények
    cirógatják alhasát.

Mert mindegy, hogy a reménység
úgy csillog, mint színezüst,
    akármilyen színes állat,
    eltakarja majd a füst.

Mert a vadászt nem érdekli,
hogy a célpont víg-e, bús?
    Itt a rét, és a peremén
    pörkölődik már a hús.

Hernyólepke

Ha az idő megszelídül,
kienged a hosszú tél,
ne feledd, hogy kívül-belül
már egészen más lettél.

Minden egyes mozdulattal
fogd a percet, védj magad,
előlről is, oldalról is:
támadnak az agyarak.

Hiába is lettél vadász:
másik vadász lő agyon,
ne hidd, hogy jó utat találsz
a tavalyi nyomokon.

Akárhonnán nézegetnéd,
nem túl vicces a világ,
ahol csak a hernyólepkék
nem követnek el hibát –

olyan lények, akik túlról
nézik, mit tesznek meg itt,
nem is tudják, hogy az áta-
lakulás is létezik.

Hogy a világ fordul, perdül?
Nekik az is egyre megy.
Látják, hogy a sík vidéken
hol állt, hol lesz majd a hegy.

Amíg te a csalitosban
húzod zúzott lábadat,
ők azok, akikre régi
kedved lassan átragad.

Ezért nem értheted, honnan
hallod azt a nevetést,
mikor szíved belsejében
uralkodni kezd a rés.

A dimenziók elvesztése

A mindenség egyszerűbb lett,
a világok száma kettő,
ami van, csak omlik, ömlik,
idő porlik, óra eldől.

Az emberek legfőbb bölcse
hozzaér a túli csíkhöz,
mégse érti, mi az, ami
minden tájat besatíroz.

Ő sejti meg, hogy a túlsó
oldal sem lehet lakatlan,
elozlik a felismerés
az elsimult akaratban.

Az első sötétség dala

„Minden tenger hozzám tér meg,
elpihen a partomon,
karcsú kardhalak, szirének,
várják, hogy mint régi pajtás,
kezdjem el örök dalom,
ami nem az enyém persze,
sőt: én vagyok általa.
Ez a dal: a szélveszejtő
első sötétség dala.

Mikor a nap legelőször
bukott a látóhatár
mögé, máris megsejtetem:
a halálé ez a táj,
és a kedves, vidám szellő,
mi hűsíti homlokom –
elég egy perc, s talán végleg
elterül a homokon.
Pára járja át a testét,
szabdalják idősalak
által érintetlen arcát –
ez az első pillanat.
Aztán: hangját törik össze,
aztán: a kedvét szegik,
nehezül, sötét testtel
lakmározna reggelig.

Én csak nézem.
Mint akinek
teste nincs,
de hangja jár
fenn, az égi
partvidéken.

Mossa már
a hajnalár.”

Köd

A nagy, tünékeny emlős,
akár szamár a ködben,
vagy mint a víz a földben,
felszívódik hamar,
de mégis – az a látvány,
ahogy vonul a ködben
egy nagy tünékeny emlős –
szörnyen felkavar.

Nem olyan, mint a gombák
a zizegő avarban,
hogy könnyedén és gyorsan
levághatod fejét,
nem a húsodba, stílusodba mar,
hogy élők közt
kell megemlítsd nevét.

Egy tünékeny, gerinces,
hatalmas emlős állat
járja körbe a várost,
és eléri a házad,
bekopogtat, hogy hogy vagy,
megkérdezi, miért élsz,
úgy pörgeti az éveket,
akár egy mozigépész.

Ezért tűnik el gyorsan
az élet és az állat,
ha ott is járt előtted –
a köd most már utánad.

Hal déli éneke

Ez még nem a végső vétek,
de nem is a parti sáv,
ahol a verőlegények
várják az első hibát.
Ez még csak a nyugtalanság,
ez csupán a meglehet,
láthatatlan láthatóság
terei fölött lebeg.

De ha véletlenül mégis
ideér a rossz csapat,
akkor se nyomd a homokba
túl tűnékeny arcodat.
Szokd meg, hogy a mulandóság,
mint a víz, úgy áthatol
a fércmunkán, éppen úgy, mint
szépen varrott vásznakon.

Lidércmentes övezetből
nézd a lépre csalt csodát,
hogy zabálják fel a hülyék
és túlképzett ostobák.
Tanuld meg a számítást, de
ne te légy a számító,
csak nyugodtan, mint a rezgés-
mentessé vált téli tó.

Ott, a mélyben, hol a jégen
át nem látni arcodat,
ott tanuld a régi bölcsek
által mondott titkokat.
Lehetsz hal vagy sarki sellő,
vagy akármi, még vadabb,

a legjobb, ha mint folyondár
úszol el a híd alatt.

Élj csak úszva, kúszva, mászva,
erről szól a déli dal.
Akit nem sodor el a víz,
sodorja a szélvihar.

A nimfa születése

„Túl váratlanul bukkantam magamra,
egy mindegyiknél hosszabb éjjelen,
a be-nem-hegedő
ejtett Sebet
a változatlanságnak
szövetén.

Azóta már a változás is vázlat,
előkészíti újabb önmagát,
a réginek
nyomát se látni többé,
alakot ölt, feltör,
feltörni vágyik,
tovább képzelni,
érezem, nem szabad.

Egyetlen hang,
ha elhagyná a torkom,
ha volna test
és kar, két gyöngye váll!
Jöjj képzelet, szoríts, ragadj magaddal,
elég egy szó,
elég ha megtalál.

A világ burka, mi eddig a világ volt,
most megreped,
az ismeretlen emlék,
hogyan holnap már
más helyen is lehetnék, elmozdítja
a vázlat vonalát.

Ha a képzelet vonalához értek,
húgocskáim,

ne lépjetez tovább,
ne akarjatok arcot magatoknak.

Nincsen szebb nálad,
gondolattalanság,
nincsen szebb nálad,
elhagyott hazám

Mióta nem vagy,
a vágy helyedre nő,
burjánzik, elvadul,
mindenhová kiterjed,
mi régen voltam.

Ha minden túlfeszül,
alig van és megszűnik,
még elérem a tengert.

II.

A láthatatlan nimfák
rendjéből származom,
az első, aki emlékszik is erre,
nem vigyáztam,
s a képzelet kirántott
a valóságos,
élő tengerekre.

Most nincs öröm, nincs bánat,
fájdalom se,
de tapasztalat növeli a testem,
láttam egy apró
állat pusztulását,
és az, hogy láttam,
vesztem okozza majd.

Mi az, hogy tenger?
Ha azt hiszed, hogy hullám,
hogy egymást tartó rétegek sora,
zúg válaszom:
Elemek Ostora!
a testemet
Ő építette fel,
mert ő az egy
Örökre játszó,
kit nem hódít meg
ész, se képzelem.

Ezt gondolom még.
De egy igazi nimfa
csak úszik, szétnéz,
máris megy tovább,

oda ahol a nedves partot éri,

mely a felejtést gondolja tovább.”

Ezt gondolom még.
De egy igazi nimfa
csak úszik, lendületből
jut tovább,

oda, ahol a nedves partra ér,
és a felejtést gondolja tovább.

A tökéletes hangsúly

Itt csak a víz emelkedik,
itt csak a felhő süllyed,
ha el is mennek az urak,
a hölgyek újra jönnek.

Nevetgélnek a parton,
hullámok közé löknek,
tucatnyi kalapkarton
feszül neki a ködnek.

Így intézik el Orpheust
a ködös Albionban,
a tökéletes hangsúly
a néma tóba csobban.

Igazi nyár

Ha a délelőtt kidőlt már,
és a napfény délutánja
rávilágít helyzetünkre –
ne keressünk folyóvizet,
lelkünknek ne legyen tükre,
csak ami régóta várja,
az első, igazi nyár:

ahol tombol minden őszünk,
minden régi ismerősünk,
minden áldás, minden átok
fordul, perdül,

kis halálok
kapaszkodnak rá az élet
táncos kedvű illatára.
Szemérmetlen szagmintákat
vásárol egy bonviván.

Lányok nyakán csügg a szellő,
szél dúdol asszonyok combján,
hátuk mögött nagykabátját
széttárja a sűrű orkán,
de ezen ők csak nevetnek,
tincseiken ezer gyermek
táncol, csettint, tapsikol,
míg a zápor elmereng az
elsimított masnikon.

Lassan mégis zuhogás kél,
úgy tör ránk a fenti fény,
ahogy a széles vizekre
a világnak kezdetén.
Csakhogy ez a fény nem áldó,
az áldatlan állapot

ott surran a farvizében,
míg az égi állatok
lelkünk ősi bárkájára
másznak fel, édeskevés
reményük csak mi vagyunk,
hogy másik földöntúli rést
találunk, amelyen át ők
oly hirtelen tűnnek el,
mint a kérdés, amire csak
felvillanó test felel.

Mert a nyárban égi testünk
csak egyetlen villanás,
vessen lángot azon nyomban!
Nehéz kitalálni mást.

Zápor lesz itt, vihar készül,
zavaros a vizek tükre,
de az igazi nyár figyel
egyértelmű helyzetünkre.

Nimfaust sorsdala

„Gyorsan párolog a szívem,
lassan égek el,
megszülettem,
megtaláltak,
nem reménytelen.

Lent, a mélyben,
körbeforgó
búváros hajók
sejtették meg,
hogy a lelkem
ébredezni fog.

Kinyílik a láthatatlan
rózsamély virág,
amit később
úgy hívnak,
hogy nimfausti vágy.

És ez a vágy
átviharzik,
át a tengeren;
zöld szigetre,
régi partra –
helyzetet teremt.

Nincs a vágy,
csak annyi, hogy ma
gyorsan égjek el,
tengerparti
máglyarőzse
lángja hirtelen
lobbanjon fel
olthatatlan

pillantásomig,
míg a világ,
úgy, ahogy van,
újra elbukik.

Én, én, aki magánhangzó, én, én, aki kő...
Miért éppen velem támaszt versenyt az idő?
És miért is ragaszt rám nagy, égi szárnyakat,
amikor karcsú bokámon szárad még a hab?

Megtalált
a mondhatatlan Délelőtt.

Egén
láttni véltem,
hogy a kezdet
új irányba tér.

Új irányba,
de ha azt is
felcserélhetem,

felmorajló némasága
itt marad velem!”

Tisztás

Valahol, a hegyeken túl,
ahol csepp hull csepp után,
összegyűl a langy esővíz
sziklapadnak hajlatán,
minden olyan egyszerű és
békés, szinte édeni,
az erdőszél menti bokrok
közt madárdalt hallani.

De aki az erdő mélyét
kutatja, az rátalál
arra, amitől zord őszbe
fordul át a lenge nyár.
Ahol régen tündéerkert volt,
ott ásít a vérverem,
ahol béke honolt, nincs már
kegyelem, se türelem.

Minden este megölik azt,
aki reggel lépre ment,
mert középen kereste a
múltba néző végtelent,
ami egyesek szerint
nem más: maga a tudás,
minden, ami volt és elmúlt,
Jelenbe ott fordul át,

persze csak egy pillanatra,
míg a kés a baltüdőt
átszakítja,
vérpatakok
hangjától lágyul a föld –

ezért mondom: jobb feledni
sötét erdőt, puha földet,
ahonnan a kegyetlenebb
ösztöneink előtörnek.
Nagyvárosok betonfalán
keressünk száraz mohát,
vásároljuk fel, amit nem
vesznek csak az ostobák,
aztán ezerszeres áron
nagyon gyorsan adjuk el,
hátha ettől jelenik meg
újra az a tiszta hely,

az a gyorsan táruló
mindent fogadó képzet,
hogy többé már nem lehet
tisztázni az egészet.

Alba Longa télen

Szép a tél, a legszebb évszak,
eléd tárul éppen, nézd csak:
rajta minden hófehér.
Sétálgathat benne bátran
hóleány és hólegény.

Mert itt lakodalom készül:
kő a köddel párosul,
és az öröm pelyhei majd
betakarják városunk,

ami sima és fehér lesz.
Dimenziómentesen
ölelkezünk az időtlen
városokban, kedvesem.

ESTI METRÓ

szakaszjegyek

I. Átmenet

Beindul az Esti Metró, látható az alagút,
a nagy semmiből a kezdet kezdetéhez visz az út.
A legszélén landolok, és gyorsítom a lépteim,
nehogy éppen akkor érjen utol minden földi kín.
De jól választottam ki a ritmust és a színeket,
minden elképzelhető jó lenn és fenn között lebeg.
Átvágok a sárga sávon, a zöldellő réteken,
akaratom kénye-kedve szerint, ahogy képelem,
lejutok a pincemélybe, padlásoknak titka vár,
kinyitom az első könyvet, és a csoda néz ki rám.
Meg is szólal: „Amit látsz, csak átmeneti állapot,
a valóság akkor lesz majd látható, ha rádcsapok.
Darabokra törve, zúzva három hosszú év alatt,
majd sejteni kezded, mit is ér egyetlen pillanat,
ha a mozsár falához már odalapult két szemed,
akkor lép majd elő teljes fegyverben a képzelet,
dúlt agyadon akkor villan át az egy és igaz út,
ami csak egy esti metró, ami csak egy alagút,
de olyan mély, hogy a fenti szintekre is elvezet,
miközben egy szekerce épp eltöri a térdedet.
A legelső állomáson szállj le, nézd a falakat,
talán akad olyan emlék, ami újra megragad.
Egy plakát, egy régi mondat, ami csak jeledre vár,
hogy épp ezerszeresére táguljon a régi táj,
és a tájjal együtt az is, amit úgy hívunk, idő,
szertezúz és összegyúr és pusztulási szárnya nő –
de ne engedd, hogy a látvány elmossa új arcodat,
a második állomásnál ébred már az alkonyat.
Hosszú testét nyújtja lassan, ellazul és megfeszül,
és így szól: »egy pillanatra légy az úr, te légy a zűr« –
aztán sűrűsödni kezd a testeden az éjszaka,
egy hatalmas kutya farka vár, hiába tépsz haza,
mindhiába próbálsz innen elrohanni, esteden
az nevet, akinek lelke van csupán, de teste nem.

A harmadik állomásnál szólalj meg váratlanul,
beszélj magadban, mint aki idegen nyelvet tanul,
és a szavakhoz nem mindig társít élő képeket,
aztán némulj el, ha a tér azt suttozja: ég veled.
Mert aki hallotta egyszer láthatatlan tér szavát,
az tudja, hogy nincsen fönt ég, nincs halál, se odaát,
csak a képzelet, mi addig pusztítja a testedet,
míg azt hiszed, hogy a világ, a valóság ott lebeg,
ahova épp beszüremlik a nagyon távoli fény –
történik mindez az esti metrózásod kezdetén,
ami csak akkor ér véget, hogyha nem vagy, ha nem élsz,
de éppen a pusztulásod adja élted fényjelét.
Most pedig menj.” Úgy tűnt, mintha valamit mondana még,
láttam már a semmiben az alagútnak kezdetét.

II. Az állomás

Olyan ez az állomás, mint rosszul megírt rémregény,
olajfoltos papírzacskók zörrennek a peremén,
az éjszaka állatait a zaj nem zavarja meg,
tudják jól, hogy nem itt pörög még feljebb a rettenet,
mert ez csak szokott feszültség, várakozás, néma lét,
éppen csak, hogy érinti a fenyegetés peremét,
és a veszély nagykabátja lebeg a peron felett,
amikor a mozgólépcsőn érkeznek az emberek.
De csak azok, akiknek már mélyebbre nem is lehet,
akik csakis itt találják meg a végső kezdetet,
amiről az eltűnt könyvben valaki így szónokol:
„Amikor eltűnik minden, megmarad a jó rokon,
az egyetlen, a kezdeti, rég ismert erős barát,
aki látja, mikor vágod magad alatt el a fát,
aki tudja tetteidnek vad következményeit,
és mielőtt bármi lenne: kapcsolatot létesít
a jövővel és a múlttal, hogy jól lásd az életed
elrohanni, messze tűnni felfénylő sínek felett.
És ha még a tanulságot nem sejtéd, megmondja más,
ez még nem a vég, csak kezdet, csak az első állomás,
a másként látott világnak ez csupán a pereme,
az utazás első szintje, nincs igazi neve se,
hiszen ide betévedhet az is, aki nem akar,
akit csak egy pillanatra lendített tovább a zaj,
ami ott süvölt a mélység örök sínpárja felett –
nézd például azt az embert, vén kamasz vagy gyermek
nyugdíjas, ki önmagának osztja épp az elveket,
hogy mit kéne tenni mostan, hogy éppen mi volna jó,
és még nem is sejti, hogy az éjszaka metrózható.
Mert ideje elárulni, jár egy metró éjszaka,
körbelengi a jól képzett harci egység fémszaga,
olyan tömény izzadságszag, mi könnyedén áthatol
romantikus stílusban épült, illatozó álmokon,

lerombolja a reménység fellengzős légvárait,
de cserébe lendületbe hoz, végleg felszabadít,
már csak egyet tehetsz aztán: támadj gyorsan, védj magad,
mert a világ nem édenkert, régi neve: vérvonat.

III. A szerelvény

„Megint hajnal, megint este, betelepülök a testbe,
megint este, megint hajnal – írja, aki bírja aggyal.
Írja, aki bírja vérem, százezernyi véredényem
áll vigyázban csak miatta, hajnal éje, este fénye
tűnik már a messzeségbe, át a mély dorombolásba,
ami újabb látomásban szép jövőm teremti meg:
egyik ága a valóság, másik ága elmekórság,
de az este felszínére hajnalban hull a levél le.

A levél erét ha vágod, lent az éjben macska nyávog,
míg nézel a hajnalégre, deres tájra hull a vére,
ami nem más, csak egy sóhaj: »hogyha meglátsz,
meg se szólalj, csak szótlanul vetkőzz, öltözz,
lépjél már messzebb a földhöz, míg a hajnal és az este
is betelepül a testbe.« Hidd el gyorsan, bírd ki aggyal:

mégiscsak van egy alapzaj, aminek a neve lélek,
arra való, hogy ha hagyod: pergessen le minden képet,
ahogy csak a metró tudja, keresetlen keretekkel,
fényfutammal megadni a ritmust, azt, hogy »gyorsan kelj fel!«.
Kelj fel és járj a sötétlő, egyre csak várt pillanatban,
rá se nézz az árnyékmentes, frissen fénylő színfalakra,
mert különben hajnal, este, minden visszatér a testbe,
ponttá rándul mindened” – szölt a Vén, mikor az első
Szerelvény megérkezett.

IV. A sárkány

Ez a metró az egyetlen, melyen mélybe visz az út,
azoknak kik fenti szinten nem kerestek kiskaput.
Aki ide lejön, annak jól kitűzött célja van,
mert végre tudni akarja, hogy ott fent s itt lent mi van.
„Nincs fent semmi, nincs lent semmi, nincs a kezdet, nincs a vég,
csak a metró, ami másik térben vette kezdetét,
mi csak ezt a teret tudjuk, világunk a mostani,
de ha felzúg a szerelvény: feldereng a hajdani.
Feldereng a sosem látott, csodásnak készült világ,
melyet aztán mint a pikkely, úgy leptek el a hibák
– ezért a szerelvény sárkány, mely a múltból érkezik,
leokádja új világunk tervszerűtlen gépeit,
a gépeket, amelyek már tulajdonképp mi vagyunk,
ezt jelzi, hogy születéskor máris kódokat kapunk.
Születési számnak hívják, n és n-edik darab,
akit egy korábbi szám szült és szerencsés pillanat.
Csak ebbe a szerencsébe kapaszkodhat, aki él,
miközben a gépi világ ott áll élte kezdetén,
és a gyermek és az ifjú nem tudja, miért van ez,
nem tudja, hogy ő csak frissen összekarcolt hanglemez,
melynek tökéletes hangját a tér most torzítja el,
addig, míg a fenti világ szabványának megfelel.
Akad, aki nem elég torz, akad, kiben sejtelem
ébred, hogy ő e világnak csak darabja, része nem.
Aki tudja ezt, a térben könnyedén talál kaput,
melyen át a tűnt időkbe egyszerűen visszajut...
Nézd a tájat, benne lázad, nyugszik el a négy elem,
amelyekhez odatársul kegyelem és gyötrellem;
rég arcok, régi tájak, feltorlódott kocsisor,
lovasságtat, hintó zörren, rád dudál egy kamion.
A Látvány percnyi terében az idő is szünetel,
és egy hang szól valahonnan: tűnjél innen, gyere el.”
– a negyedik állomásnál szólt a Vén, ki fiatal,
ajtók nyíltak és csukódtak, minden tovatűnt hamar.

V. Baj

Kölyök és Vén járja mindig lelkünk titkos útjait,
azt a belső utat, ami véglegessé alakít,
és amikor azt hinnéd, hogy felszárnyalhatsz lelkesen,
akkor ébredsz a valóra: nem vagy úr a testeden.
Ekkor kezdődik az este, egy sötétlő fényalak,
ekkor támad rád és gyorsan átrajzolja arcodat.
Új nevet kapsz, új időt, már nem látod a percekét,
csak a szerelvények mélyén sűrűsödő testeket,
de ha figyelsz, köztük mégis meglátsz majd egy alakot,
aki odafent lekéste már az összes vonatot,
és mindenhova felírta, kicsoda, és mit akar,
odafent csak csendes őrült, de itt lent a neve Baj.
Máris rád néz, látja, hogy itt lenn az Idegen te vagy,
ne nézz a szemébe, és ne takard el az arcodat,
megfigyel és észreveszi, ha ott benn a szív inog,
felnéznél, de eléd nyomok egy üres, fehér lapot,
Szereplő vagy, már nem tudod, hogy most mi következik.
Én tudom. Kezedben papír, megremegnek térdeid.
Egyre bizonytalanabb vagy, összébb húzod lábadat,
felpillantasz, hátha mégis tűnik ez a pillanat,
de ő ott van, a hátamon érzem, hogy engem figyel,
aztán meggondolja magát, arrébb néz késhegnyivel,
és ráront egy összegörnyedt, középkorú férfira,
akiről úgy gondolja, hogy abban rejlik a hiba.
Mert Baj csak a rést kutatja, ahol önmagára lát,
észreveszi a nagy sodrást, azt is, ha gyenge a gát.
Lazulj el, egy napon te is megleled a helyedet,
tőled jobbra máris ott van Kölyök, aki nagybeteg.
Már az csoda, hogy túlélte a kegyetlen kezdetet,
amikor egész családját elfújta a rettenet,
pontosabban szólva Kalóz és az elvbarátai
akarták elvinni a ház kisebb-nagyobb dolgait,
innen kezdve bárki tudja az iszonyú folytatást,
éppen ezért el se mondom, a horrort megírja más.

VI. Gé

Aki fiatal, öreg lesz, aki öreg: fiatal,
mindenkinek ez a sorsa, ha a metróba hatol,
csak egy van, ki kortalanul járka itt, neve Gé,
úgy robbant a köztudatba, mint egy égi lövedék,
aki a mélységek szintjén újra fényt hoz, új utat,
amelyet már nem párnáz ki fentről hozott kábulat.
Tőle tudjuk, hogy még régen mi volt, mi történhetett,
és miként is szabadult el odafenn a képzelet,
hogy a metró mért jött létre, és pontosan mért van itt,
hibáztathatunk-e ezért nagy tömeget, valakit?
„A legrégebb fenti világ, mint befejezetlen út,
önmagához fordult, és így minden irány elvadult,
nem volt többé észak, se dél, összekevert testeket
hordtak egybe a teljesen irányt tévesztett szelek,
így alakultak ki a nagy, fékevesztett városok,
aztán nem volt csak a metró, és fölötte a romok.
Letelt a nehéz időszak, jött az első boldog év,
úgy tűnt, hogy a fenti világ, nehezen, de észre tért.
Elindult a mozgólépcső, fent és lent egymásra lelt,
ha nem szólt a fenti mélyen, lenti volt, ki felívelt
néhány hangot, amitől a fentit kapta el a hév,
így lelték meg az új világ elektromos kezdetét.
A sokáig néma sínen siklottak a vagonok,
melyeken az emlékezés kezdetéhez visz az út,
de a harmadik peronnál a Rossz újra megjelent,
ezért ami ott fenn jó volt, már nem volt jó idelent,
a vén lépcső működik még, de két különvált világ
nézi, és nem éri mégsem az egyik a másikat.
Láthatjátok, ideleln a kezdeti sötét lakik,
alig adnak fényt a fenti érzéketlen valakik,
akik csakis önmagukkal törődnek minden helyen,
de minálunk, kevés fényben, más a törvény ideleln.”

VII. A törvény

Kölyök sejtí, Vén jól tudja, hogy: „Csak az nincs, ami van,
mert az ősi fény világít az út szakaszaiban,
ahol megint, újra, újra: eljártsszuk a nagy csatát,
amit ezredévek óta vív az itt s az odaát,
amit most is meghatároz a legelső törvény,
ideleenn a neve metró, odafenn: tömör fény.
Odafenn is jól tudják, hogy ki vagy és mért jöttél,
mért kerestél igazabbat a fenti öröknél,
hogy a változó világra mért nyitottad rá szemed,
mindezt jól tudja a törvény, tudja jól a rettenet,
tudja jól a kedvtelésből pusztító erők hada,
azt is tudják, ha lejöttél, többé már nem érsz haza.
Mert a régi létezésed, mint használt szakaszjegyet
tépik el az Ellenörök, akik úgy adnak helyet
neked is e mély világban, ha végleg átalakulsz,
és megjegyzed, hogy örökre kétesélyes minden út.
De már nem a régi ritmus, a lent és a fent szerint,
akkor élhetsz túl, ha érted: csupán az van, ami nincs.
És ha ezen is túlléptél, van, nincs, végre egyre megy,
tested omlík, lelked eldől, mindened tovább mehet:
alagút lettél és metró, pályaőr és pályarab,
akit csak az utazásban ér tetten a pillanat,
míg te őt magát megérted, és kijátszod könnyedén,
mert már nem köt rabigába, amit úgy neveznek: én.
Ez a törvény, ez a szabály, másik nevén: ez az út,
ami semmi volt, de mégis láthatóvá alakult,
és a neve Esti Metró, az igazi név helyett,
mégse húzzák vakvágányra földöntúli kényszerek.

HÍDAVATÁS

A láthatatlan oldal

Itt a földön nem lehet
igazságra lelni,
ezért csak a látszatok
tudnak felemelni.
Eljátszom, hogy a király
vagyok és a koldus,
a nevem a nagy vadász,
a feldarabolt hús.

Hús vagy vadász egyre megy:
a világ a kondér,
fölötte az angyalok
harcolnak a koncér'.
De nekik e háború
veszélytelen játék,
ami átok ideleenn:
nekik csak ajándék.

Sors vizében forrva, én
megfigyeltem őket,
ahogy csak egy kurafi
figyeli a nőket.
Nincsen szárnyuk, csak a szív
szállítja a tettet,
addig szállnak hús után,
amíg belevesznek.

De előbb kiszedik a
velőt a világból,
nem csoda, ha bennem a
semmi egyre tágul.
Mint önkínzó nagybeteg,
maradok a csontnál,

benne nem az égi jel,
csak a romlás munkál.

Ám ha börtön testemet
elhordja a Semmi,
akkor kezdek végre én
igaz költő lenni.
Eltűnik a csont s a hús,
maradnak a tények:
ideje, hogy angyali
lények között éljek.

Mint az éhes, hű ebek,
rághassam a holdat,
és írjam le nektek a
láthatatlan oldalt.

Téridő

Királyá vénül a herceg,
gróffá serdül minden úrfi,
csak nekem nehéz a múltó
dolgaimat összefogni.

Vásik a fog, szakáll serken,
dörzsöli az idő bőrét,
de alatta mégse látszik
a rég megígért öröklét.

Szép jövőmet lány esőkben
szórja szét egy ravasz angyal,
míg a múltam önmagától
oszlík el az altalajban.

Itt az idő cselekedni,
cselre csel, esőre hóvel
megfelelni, izzadjon az
őszülésre készülő fej.

Ha elkapom mind a kettőt,
összegyúrok teret, percet.
Gróffá serdül minden úrfi.
Királyá vénül a herceg.

Hídavatás

Itt az éjfél, sűrűsödni
kezd a lég az ég alatt,
észrevétlen összeolvad:
fénybogár és vérpatak.

Valósággá gyúródik a
megálmodott esti test,
a folyó, s az égi hidak
közt az éj remegni kezd.
Alászáll mind, ki a fenti
világban nem lát csodát,
radírozza, összetépi
jól megrajzolt önmagát.

Itt az éjfél, itt az óra,
kezdődik a vándorút,
akármerre kanyaroghat,
úgyis önmagába fut,
mint az angyal, kinek szárnya
elvakít száz csillagot,
de a teste nem talál a
végtelenbe ablakot.

Aki a végesre vokszolt:
itt zokog mind, itt kacag
a szalaggomolyban úszó
híd felett és híd alatt.

Az gondolják, hogy a hídon
nincsen őr és nincs veszély,
hogy legnagyobb veszedelmük
csak a késő őszi szél,
és a hullám, ha jegesen
mossa már a partokat –
pedig rémesebb a látvány,
mi a szív mélyén fogad.

A legalján hidat épít
egy ganajtúró bogár,
ebből aztán sejthető lesz:
még innen is van tovább.
Jobb lesz csendben megfigyelni:
múlik a tél, jön a nyár,
hídközépen tücsök cirpel,
megrebben egy lepkeszárny.

Ahogy rebben, az éjféli
hídon megretten az angyal,
nehéz dolog összemérni
lenti semmit fenti ranggal.
Ha már egyszer alászálltál,
mindörökre itt maradsz,
ha szerencséd van a híd-őr
nagy titokban felavat.

Feladatot kapsz, hogy mint a
hidak, pont úgy élj tovább,
érts meg mindent, kőkeményen
játssz el itt az ostobát,
legyen, aki szórakozzon fent,
amíg szenvedsz alant,
idegeid, mint acélhúr,
zengjen elméd, mint a lant.

Mert ezernyi mulatságos
dolog lesz még hirtelen,
például, hogy rátámad a
testre mind a négy elem.

Míg te vársz a szebb jövőre
híd felett és híd alatt –
észrevétlen összeolvad:
fénybogár és vérpatak.

Az üzenet

Valaki lépdél az éjben,
nyomai a meredélyen,
nyomai a hegy gerincén,
az alakja olyan, mint én,
de a holdban égi párja
nem az én nevem kiáltja.

A neve a szárnyas medve,
a neve a táltos farkas,
ott lépdél az üzenettel:
„Ha ébren vagy, el ne alhass,
ha indultál, meg se állj már,
csak a földöntúli fánál.

De ne tudja meg a horda,
hogy jutottál fel a holdra,
ne lássák a titok útját,
akik az éjt átalusszák.
Éljenek a földközelen,
hol a fénysáv meg se rezzen.

Amit mondasz, ne higgyék el,
a hold kincsét se vigyék el,
mi a világ fölött munkál,
azt ők ne hordják maguknál.
Éljenek a gondtalanban,
ahol csak egy hontalan van,

aki látja, ha a vállat
összegyűri bármi bánat,
aki látja, ha a gégen
általfut a nevetésfény,
de nem sír és nem nevet fel,
csak néhány dolgot jegyez fel.

Továbbindul a nagy éjben,
nyomai a meredélyen,
nyomai a hegy gerincén,
az alakja olyan mint én.”

Az ismert, fehér angyal

Az ismert, fehér angyal
építi bennem testét,
arcomon kisimultak
az összes apró ráncok,
de nem az egészségtől
pirosposzsgás az arcom:
életem pofacsontját
repezti épp az angyal.

Azt mondja ez az angyal,
hogy változott a helyzet,
a régi képletek közt
járni sem lehet már,
és mielőtt az idő sátra
egészen eldől –
fordítsam le, amit mond,
és kezdjem el az írást.

.....

„Minő virág a kertet
benépesíti titkon
a felhő úgy elúszik
pedig még szárnya sincsen
az ajtót ottfelejted
a sárga rézkilincsen
vigyázz benépesült táj
vigyázz te el se kezdett!

Gombák a test falára
láblógatás vidámság
egy szárny repül a szívbe
egész mezőnyi égbolt
figyelj csak ott maradni

a legprofibb csapatban
ahol egyetlen ember
rúghatja csak az öngólt!”

.....

Az ismert, fehér angyal
a vakszerencse tornyát
is lebontja; a trágár
világok házait –
hogy jobban látsszon majd az
Óváros és az Óvár,
amelynek tetején egy
sötétlő naphajó vár.

.....

„Letisztuló te forma
fonák fiúknak éden
de menekül a nimfa
a térde megbicsaklik
oldják a társadalmat
avult brigád-erények
hajolnak és eveznek
vidám brigantifényben.”

.....

A másik, külső oldalt
lehetetlen elérnem,
a teret, hol a lényeg
mutatja fogfehérjét,
mert bent, a fehér angyal
– velőt ráz némasága –
éppen egy éles kést szúr
az értelem hasába.

A névtelen

Nincs szava rám a világnak,
névtelen vagyok,
téli fények, nyári árnyak
közt magam vagyok,
nincsen álmom, nincsen vágyam,
elmém sem ragyog,
életemnek folytatása
végre elhagyott.
Egyetlenegy reménységem
az, hogy Jézus úr
látja: bűnöm sáredénye
száz darabra hull.

Bűnöm az, hogy százezerszer
foltozott kabát –
testem elkopott anyagként
hordozom tovább,
hiába is tépi, rázza
jégeső, vihar,
nem brekeg még békaként
a bűnös ebihal.
Másként szólva:
nem nőttek ki égi szárnyaim,
de valómra ráragadt az
összes földi kín.

Mint a vak, ki ujjbegyében
hordja birtokát,
úgy kutatja lelkem messze-
tűnt vezérszavát,
újra érezni akarja
lángoló hevét,
míg a testben elmerül és
megdobb a név.

Teremtés után

Esik az eső, eshet,
nem vég, de nem is kezdet,
egy könnyű nyári zápor
nem vág el a világtól.
Inkább lucskosan, szépen,
mint szárazon, de térden,
inkább fetrengve sárban,
mint tiszta megszokásban.

Esik az eső, eshet.
Cseppenként gyűl fel bennem
a világ, amit senki
nem kell már megteremtsen.

Az Isten, mint a tenger

Isten, ha vagy, mint tenger
csapódj a partra újra,
ne félj, hogy a kezdről
a gyűrűket lehúzza
egy ottfeljtett móló,
vagy régi, száraz ágak –

elég csak körülnézni:
itt van hely a magánynak,
a vagánynak, na persze,
én azt akartam írni,
de ez a billentyűzet
már túlságosan régi
a nagy, égi szavakhoz.

Nézz rám, és ne szabadkozz,
hiszen teljesült minden,
amit, mert nem akadt más,
én éppen tőled kértem.

Vadászat előtt

Akárki vagy, ma este készülj, az ősz már itt van,
vaddisznócsorda röffen a zegzugos csalitban,
és ahol régen jártál, és ahol újra jársz ma,
felépül ezer emlék legyalult deszkaváza.

Akárki lép a kertbe, akárki lép a nyárba,
már biztos lehetsz benne, hogy a célt elhibázza,
mert jár, de nem lát, nem hall, mert lép, de léte nem lét,
legyalult deszkavázak közötti őszi emlék.

Akárki vagy, ma reggel készülj, a tavasz itt van,
vaddisznócsorda röffen a zegzugos csalitban,
és ahol ismét jársz ma, és ahol nem is jártál,
most megjelenik újra, akire nem is vártál.

Akárki vagy, ha régen kérdezted, hogy ő hol van,
nem láttad földre fénylő, szilánkos teliholdban,
csak annyit: aki itt volt, itt már biztosan nincsen,
kezét a végső évszak még látta a kilincsen.

Azóta vad tavasz van, azóta a nyár lángol,
azóta minden élő eltáncol önmagától,
akárki vagy ma, mindig, kérdezd meg, nincs itt, itt van,
vaddisznócsorda röffen a zegzugos csalitban,

és odafenn, ahol már nincsen holnap, se nemrég,
csak holdszilánk a szíved, a tested is csak emlék,
a nagy Király nevében már indul a vadászat,
és felharsan a kürtszó: „Készülj, Akárki, várlak!”

Kosztolányi-féle

Annyi évet éltem itt,
felgyűlt időm salakja,
kitárok minden ablakot,
beállok a huzatba –
nyelvem hegyén rezeg még
az aszalt szív zamatja.

Ekkor lép elém az úr,
aki még szinte úrfi,
túl ifjú még ő mindahhoz,
mit nem kell megtanulni.
Kigombolt kabátja mögött
régirakat hull szét,
az arca szinte gyermek,
előtte az öröklét –
és így szól:

„Menj most vissza,
oda ahonnan jöttél,
és nem káromkodás ez,
nem is megkopott szófény,
csak késztetés, hogy fordulj
vissza a változásba,
amit elhagytál régen –
lelkemnek földi társa.”

Emiatt máris elhiszem,
hogy van kihez beszélnem,
egy angyali, de egyszerű,
mégis élő beszédben,
pedig a helyzet bonyolult,
pedig a helyzet rémes,
és a pontos megnevezés
annyi, hogy: nevetség.

Nevetséges a helyzet és
én is, ki benne élek,
mert ez itt nem a kezdet és
nem is a végétélet...

Míg túli tényeket tanít,
a kör bezárul újra,
csak annyi van,
hogy könnyedén
lépek jövőbe, múltba –

mert nincs, aki az életem
helyettem megtanulja.

Élet

Nem vagyok más, csak látszom,
és itt élek a kertben,
itt élek benn a házban
a nagy tömbház-negyedben.
Ismerem én a fákat,
ismerem én a nőket
ismerem én az átlát-
hatatlanabb időket.

Más szóval: élek itten,
szebben, mint ahogy vártam,
szebben, mint ahogy álmok
legmélyén kitaláltam.

Szabadnap

A verset újraírom. Ez az első sora,
még nem dicsőség. Nyakamra száll az augusztusi hőség,
Lackó koma, ahogy nevezni szoktam.

Figyelek, és már folytatom galoppban, általugrom
az első akadályt, miközben már a következőt nézem,
és nem tudom, hogy mi vár odaát.

A forró szél – láttam egy régi filmben, hogy mire képes –
nyugalomra int, nincs szükség bátor, erős kanyarokra,
csak venni kell az akadályt, homokra
húzott hajót hordoz a délibáb.

Míg elkapom a láncait: szuszogva dorombol sötét
vasmacskája a fényben, csak fedélzetre,
nem végcélhoz értem, a hajó mélyén ezer lóerő nyerít,
a déli báb megszólít: „nem vagy itt”,
és folytatódhat ez az út megint.

A száraz föld a tengerhez hasonlít, szirének állnak
minden bokor mögött: „Ezerszemű, álmatlan óriás vagy” –
visítják. Halkan szemerkélő esők
vándorait látom a hűlt nyomokban.

Lelassítok, de későn, ez a nyár
torkomnak ugrik. Minden indulat nélkül szorítom
jó erősen magamhoz, így juthatok egy más életszakaszhoz,
amit éppen most, és itt kezdek el:

én vagyok minden elkezdett helyen, vágatok minden
leírható szóban. Ma még szabad. A látható valótlan
körbevesz, másik, gyorsabb térbe hív át,
ahol az átváltozást megtanítják.

Az új helyen se lanyhulhatok el,
csak felfelé, és azon túl igyekszem,
hogy ezt a szabadnapot megteremtsem
kedvem szerint.

Mint elhasznált nyugágy, reccsen a test a nyújtott mozdulattól.

Az alkonyégi hajnal összeránt, és ellököm a szavakat magamtól.

TARTALOM

Színház a sivatagban	5
A SZÍV ÉS A TEST VITÁJA	7
<i>A tánctanár színre lép</i>	9
<i>Esti induló</i>	11
<i>A szív és test vitája</i>	12
<i>Legényes</i>	14
<i>Ima</i>	16
<i>A táncos</i>	18
<i>Angyalok kertje</i>	19
ÁMOR HÁBORÚI	23
ORPHEUS ALBIONBAN	31
<i>A változás</i>	33
<i>A színes állat</i>	34
<i>Hernyólepke</i>	35
<i>A dimenziók elvesztése</i>	37
<i>Az első sötétség dala</i>	38
<i>Köd</i>	39
<i>Hal déli éneke</i>	40
<i>A nimfa születése</i>	42
<i>A tökéletes hangsúly</i>	45
<i>Igazi nyár</i>	46
<i>Nimfaust sorsdala</i>	48
<i>Tisztás</i>	50
<i>Alba Longa télen</i>	52
ESTI METRÓ	53
I. <i>Átmenet</i>	55
II. <i>Az állomás</i>	57
III. <i>A szerelvény</i>	59
IV. <i>A sárkány</i>	60

V. Baj	61
VI. Gé	62
VII. A törvény	63

HÍDAVATÁS	65
A láthatatlan oldal	67
Téridő	69
Hídavatás	70
Az üzenet	72
Az ismert, fehér angyal	74
A névtelen	76
Teremtés után	77
Az Isten, mint a tenger	78
Vadászat előtt	79
Kosztolányi-féle	80
Élet	82
Szabadnap	83

ELŐRETOLT HELYŐRSÉG KÖNYVEK

1995

Fekete Vince: *Parázkönyv*
László Noémi: *Nonó*
Orbán János Dénes: *Hümériáda*
Sántha Attila: *Münchhausen báró csodálatos versei*

1997

György Attila: *A boszorkányok feltámadása*
Lövetei Lázár László: *A névadás öröme*

1998

Mikó András: *Befejezetlen történetek tárháza*

1999

Dankuly Csaba: *Egyfajta edzés*
Farkas Wellmann Endre: *A vágy visszakézből*
Gergely Edit: *Üzenet lélekdoktor szeretőhöz*
Szálinger Balázs: *Kievezni a vajból*

2000

Gáll Attila: *Napló az émelegység*
Király Zoltán: *Szombat, szobámban képzelődöm*
László Noémi: *Esés után*
Nagy Koppány Zsolt: *Arról, hogy milyen nehéz*
Orbán János Dénes: *Vajda Albert csütörtököt mond*
Szálinger Balázs: *Zalai Passió*

2001

Demeter Szilárd: *Tempetőfi naplója*
Karácsonyi Zsolt: *Téli hadjárat*
Kudelász Nóbel: *Megy az élet haza*

2002

Bréda Ferenc: *Antracit*
Farkas Wellmann Éva: *Itten ma donna választ*
Fekete Vince: *A Jóisten a hintaszékből*
Fried István: *Irodalomtörténetek Transsylvaniaiban*
Király Zoltán: *Avantgárd keserves*
Könczey Elemér: *Szöveg nélkül/Fără titlu/No comment*
Mikó András: *A meg nem írt regény*
Papp Attila Zsolt: *A Dél kísértése*
Szonda Szabolcs: *Vagyontárgyalás*

2003

Karácsonyi Zsolt: *Sárgapart*
Páll Zita: *Milyen fej varródhat az ex-macska nyakához*

2004

Demeter Szilárd: *Mondolat*
Fekete Vince: *Lesz maga juszt isa*
Király Zoltán: *Lejárhatás*
László Noémi: *Százegy*
Székely Csaba: *Írók a ketrecben*

2005

Ármos Lóránd: *Rózsahús*
Benő Attila: *Egy nap és a többi*
Burus János Botond: *Pethő Marcit elhagyja az Isten*
Dimény Lóránt: *Menta*
Márkus András: *Álmomban macskát szült a nőm*
Muszka Sándor: *Ennyi ha történt*
Szántai János: *Sziszüphosz továbblép*
Zsidó Ferenc: *Csigaterpez*

2006

Cseh Katalin: *Ünneplő hétköznapok*
Noszlopi Botond: *Csendrapszódia*

2007

Bálint Tamás: *A pap leánya, birtokostul*
Murányi Sándor Olivér: *Felnyomták szentnek*
Muszka Sándor: *Mi nem lóg ha áll*

2008

Jancsó Noémi: *Emotikon*
Papp Attila Zsolt: *Fogadó a senkiföldjén*
Varga Borbála: *Seurat és az áriák*
Vári Csaba: *Kávé, félkeserű*

2009

Ármos Lóránd: *Apám a Holdig*
Dobai Bálint: *Megfáztam egy temetésen*
Farkas Wellmann Endre: *Lucius Domitius lázbeszéde*
Lövetei Lázár László: *Arkádia-féle*
Király Zoltán: *Férffiók*
László Noémi: *Papírhajó*
Murányi Tóni: *A libapásztor srác*
Pethő Lorand: *Koponyahajó*
Varga Melinda: *6van9*

2010

Fekete Vince: *Védett vidék*
Molnár Vilmos: *Postakocsi*
Demeter Szilárd: *Lüdercnyomás*
Muszka Sándor: *Múzsák, trágás székérrrel*